

õieke: „Jumal on nii otsata helsde meie kõikide vasta.“ Ja, seal wäljas oli teisiti, kui wälju õpetaja wäljus jutluses.

Aga õhtul, magama-minemise aegal, seal nägi õpetaja oma kaasat kurival meeles wäljes mõttes istuma.

„Mis Sini wiga on?“ küsis õpetaja.

„Ja, mis minul wiga on?“ vastas kaasa. „Minul on wiga, et mina oma mõtteid foguda ei suuda. Mina ei saa sellest õiete aru, mis Sina tönelesid. Mina ei suuda mõtelda, et nii palju Jumalaast lahitatud inimesi on, ja et need põlenia peawad igawest. Igawest! oh lui kaua! — Mina olen ainult üks patune naestetrahwas, aga siiski ei kannaks minu süda ka õelamat patust igawest põleeda lasta. Kuid a peaks seda siis armas Jumal wõima, Tema, kes nii otsata helsde on, kes jo teab, kuid a turjus seespoolt ja wäljaspoolt tõuseb? Ei, seda ei suuda mina mõtelda, eht Sina seda tuli ütled!“

* * *

Sügise oli tulnud, lehed langevad puude peast. Tösin, wali õpetaja istus ühe surija sängi kõrwas. Üks waga usklil inimene pani omad silmad sinni. See waga usklil inimene oli wälju õpetaja kaasa. „Leiab keegi rahu muldas ja armu Jumala ees, Siis leiad seda Sina!“ ütles õpe-

taja ja pani oma surmud kaasa läed riisti riinu peale, ja tegi palvet tema ille.

Ja surnu sai handa lantud. Raabs raskest pisa-rat joostivad üle tööse mehe palgete. Kodu oli kõik nii wainne ja tühi, maja päike oli kuutunud, oli Loojale läinud.

Öö oli jõudnud, wilu tuul lehvis üle õpetaja pea. Tema lõi silmad lahti ja tema meelest oli, nagu paistaks kuu tappa, aga kuu ei paistnud. See oli üls wari, mis tema sängi ees seisis, tema nägi oma surmud kaasa waimu, kes siigas kõrwestuskes tema peale waatas, nagu oleks temale midagi ilmutada tahtnud. Ja mees töüs pooliti piirsti ja strutas omad läed surnud kaasa marju vasta: „Kas ta Sina ei leia igawest rahu? Kas ta Sina pead kannatama? Sina parem ja wagam hing!“

Surnud kaasa wari nifutas vastuseks peaga ja pani läe riinu peale.

„Kas wõin mina Sinule rahu saata?“

„Ja!“ lootis hääl.

„Aga kuid?“

„Anna minule üks juusse-karw, üks aimule juusse-karw selle patuse peast, selle tulsi lialgj ei kustu, selle patuse peast, seda Jumal igawefets piinakas põrgusse töötab.“

„Ja, nii kergest pidid Sina lunastatud saama,